

בבית-ספר לרפואה, ושימרו בפיתוי ולא השתמשו עם האנדוקרינולוגיה ועם מערכת העצבים המרכזית במקום שבו ראוי לסתור עובדות פסיכולוגיות בעוזרת מושגי עוזר פסיכולוגיים. כמו כן אני שותף לציפיה, שהאנשיס שירשה להם לטפל בכל הבעיות שכחן מעורבם הקשרים שבין תופעות נשיות לבני יסודותיהם האורוגניים, האנטומיים והכימיים, יהיו אך ורק אנשים שלמדו את שמי הנושאים, ככלומר אנלטיקאים רפואיים. אך בלב נשכח שגם איננה הפסיכואנליה כולה, ושבהיבטים האחרים שלה אין תחילה לשיתוף הפעולה של אנשים בעלי הכרה במידע הרוח. מטעמים מעשיים סייגנו לנו הרגל, גם בפרטומים שלנו, להפריד בין האנליה הרפואית לבין היישומים של האנליה. זהה טעות. במצבות עובר הגובל המפרד בין הפסיכואנליה המדעית לבין היישומים שלה בתחום הרפואית ולא רפואי אחד.

הדרחיה הנמרצת ביותר של האנליה בידיו הדירות יזכה בדיוני על-ידי עמיתינו האמריקאים. נראה לי שיש מקום להשיב להם בכמה העורות. ספק אם יהיה בכך מושם ניצול לרעה של האנליה למטרות פולמוס, אם אביע את הדעה שהתנגדותם נובעת אך ורק מנימוקים מעשיים. הם רואים כיצד מנגלים האנלטיקאים ההדריטות בארץ לדעה את האנליה בזרחה מגונה, וכתוזה מכיד פוגעים הן במטופלים והן במוניטין של האנליה. נקל אפוא להבין שבזועם כי הרבה מבקשים להתרחק עד כמה שאפשר מן המזוקים חסרי המצחון הלאו ולמנוע ככליל מן הדירות ליטול חלק באנליה. אך די במצב דברים זה כדי להמעיט מחשיבותה של עמדה זו; שכן אסור שסוגיות האנליה בידיו הדירות. תוכרע על בסיס של שיקולים מעשיים בלבד, והתנאים המקומיים השורדים בארה"ה אינם צריכים לשמש קנה-מידה כלער עבורנו.

החליטם של עמיתינו האמריקאים נגד האנליה בידיו הדירות, שביסודם מונחים מונעים מעשיים, היא לא מעשית בעניין; הואל ואין בכוחה לשנות ולו אחד מן הגורמים השולטים במאובט, ערכה שווה בקירוב לזה של ניסין הדתקה. אם לא ניתן למונע את האנלטיקאים הדירות מלפעול והציבור אינו תומך במאבק נגדם, האם לא יהיה מועיל יותר להכיר בעובדת קיומם? האם על-ידי הצעת אפשרויות להכשרה, אי-אפשר יהיה לזכות בהשפעה עליהם? והאם לא ראוי יותר לחתם תMRIIZ בצוות אפרשות של קליטת רישיון רפואי הרופאים והזמנה לשיתוף פעולה עם, באופן שיודר בהם עניין להעלות את רמתם המוסרית והאינטלקטואלית?

ווינה, יוני 1927

אנליזה סופית וAINSOPHY (1931)

I

הניסיון לימד אותנו שהתרפיה הפסיכואנלית, שהרورو של אדם מהסימפטומים הנירוטיים שלו, מן העכבות והאנורמליות שכופיעו – זו משימה ארוכה טوها. על כן, כבר מתחילת הדרך, נעשנו ניסיונות לקצר את משך האנליה. מאמצים אלה לא נזקקו לצדוקים ממשום שיכלו להסתמך על מניעים מוכנים ותכליתיים ביותר. אך מן הסתם הייתה כאן גם השפעה מסוימת של שרידי הזולול חסר הסבלנות המאפיין את יחסה הקודם של הרפואה אל הנירוזות כאלו תוצאות מיותרות של פגימות בלתי נראות לעין. אם כבר חייבם להתעסק בהן עכשווי, הדרי רצוי רדק להיפטר מהן מהר ככל האפשר. ניסיון אנרגטי כמיוחד בכיוון זה עשה אותו דאנק בהמשך לספרו טראומת הלידה (Rank, 1924). הוא הינה, שרשיש של הנירוזה נזקקים במעשה הלידה, משומש שהה טומן בחובו סיכון שאיאפשר היה להתגבר על "הקיובון הראשוני" לאם המשיך להתקיים כ"הבדיקה הראשונית". ראנק קיווה שבידיעך יוכל הטיפול האנליטי בטראומה ראשונית זו לסלק את הנירוזה כולה, וכן יוכל חלק קטן מהאנליה להשוך את יתרת העבודה האנליתית. הדרושים ספורים בלבד אמורים היו להספיק כדי להשיג את התוצאה הזאת. אין להזכיר שהחלך המחשכה של ראנק היה נועז וمبرיק; אך הוא לא עמד ב מבחן התוצאה. יתרה מזו, ניסיונו של ראנק היה פרי התקופה; והוא נולד בהשפעת הרושם שהותיר הניגוד בין המזוקה שאחרי המלחמה באירופה לבין ה"שגבוג" האמריקאי, וכן עוד להתאים את קצב התרפיה האנליתית לחיפויו של החיים האמריקאים. לא שמענו הרבה על התוrhמה שהיא בכוחה של התוכנית של ראנק להביא להחולמים. קרובה לוודאי שלא יותר ממה שהיו מחייב האש, לו במרקחה של שרפיה לבניין בשל מנורטה נטט שהתחפה על צדה, היו מסתפקים בהרחקת המנורה מהחדר שבו פרצה הרשיפה. אין ספק ששיטה זו הייתה מקצתה את משך פעולות הביבוי במידה ניכרת. התיאוריה והיישום של ניסיונו של ראנק הם נחלת העבר – ברומה ל"שגבוג" האמריקני עצמו.

אני עצמי הצעתי דרך להאיין את מהלך הטיפול האנלייטי עוד לפני המלחמה. אז קיבלתי לטיפול צעיר ורטוי שהגיע לויניה, מפנק מרובה עשור וחסר

Die endliche und unendliche Analyse, 1937

* במקור באנגלית: פרויד מכוון בדבריו למשבר הכלכלי הגדול של 1929.
בכמה הזרמנות נתן פרויד ביטוי דומה להסתיגותו מהתרכות האמריקאית. עוזר ביבירו
בأمERICA בשנת 1909 הביע פרויד פלאה על הקצב המהיר שבו האמריקאים אוכלים את
ארוחותיהם.

אחרי כן השתמשתי גם במקרים אחרים בקביעת תאריך סיום, והתייחסתי גם לניסונים של אנגליטיקאים אחרים. אין להטיל ספק בערכו של אמצעי סחני זה. הוא עיל, בתנאי שמשמעותם אותו ברגע הנכון. אולם, אין הוא יכול להוות עזרה להשלמת המשימה; להפוך, אפשר להזות בטוחים בכך שבעוד שהח' האים פותח לפניו את הגישה לחלק מן החומר, הרי חלקו الآخر גוטר אצור, נAKER במשמעותו את מטרות מאמצינו הטיפוליים. לפיכך, משעה שבבענו את תאריך הסיום, ואוכדר למטרות מאמצינו הטיפוליים. אסוד לנו להאריך אותו, שמא יאבד המטופל את האמון בו בהמשך. מזמין אפשרי היה המשך הטיפול אצל אנגליטיקאי אחר, אך הרי ידוע שככל הילופין ככללה פירושם הפדר של זמן, וויתור על פירוטה של העכורה שכבר נעשתה. כמו כן אין לקבוע כלל בעל תוקף כליל לגבי הזמן הנכון להפעלת האמצעי הטכני האלים זהה. הפטגם האומר שהאריה קופץ רק פעם אחת, תקף גם כאן.

II

הריין בבעיה הטכנית, כיצד ניתן להציג את מהלכה האטי של אנליזה, מובילה אורתנו עתה לשאלת האם המעוורת עניין עמוק יותר, והוא – האם בכלל יש לאנליזה סוףطبعי, האם קיימת אפשרות להביא אנליזה לידי סיום מעין זה. אם לשפטו לפי אופן התבationshipם של האנגליטיקאים, דומה שהדבר אפורה בהחלטה, שהרי לעתים קרובות נשמע מהם מביעים צער או התנצלות על בנ-אדרט שנחשף בחוסר השלמות שלו: "האנליזה שלו לא הושלה, או: הוא לא עבר אנליזה עד הסוף".

תחילה יש להציג להסתכם בדבר הכוונה שלו בנוסח הדבר ממשמעי: "סופה של אנליזה". מעתה אין בכך קל קושי. האנליזה הסתימיה כאשר האנגליטיקאי והמטופל אינם נפגשים עוד לשעת העבודה שלהם. הדבר יקרה לאחר שני תנאים התමלאו:Fechter או יוזר; הדأشון, שהמטופל אינו סובל עוד מהטיסיפטומים שלו והתגבר על פחדיו ועל העכבות שלו, והשני, שהאנגליטיקאי סבור שכמוות מסוימת של חומר מודרך געשתה מודעת, כמוות מסוימת של דבריה, ועל כן אין לחוש מחוורותם של התהילכים הפטולוגיים בהם מזובר. אם קשיים חיצוניים הם שמנעו את השגת המטרה הזאת, הרי מן הרואין לדבר על האנליזה שלא הושלה ולא על אנליזה שלא באה על סיומה. המשמעותה האחרית לסוימה של אנליזה היא שאפתנית לאין ערוך. בשמה נשאל, האם השפעתנו על המטופל היתה גדריה עד כדי כך שהמטופל האנלייז אינו מסוגל להבטיח שום شيء נוסף. כאילו ניתן להציג באמצעות האנלייז לרמה של נורמליות נפשית מוחלטת, שניתן לאדם שתישאר קבועה; כאילו עליה כידנו להתר את כל הבדיקות ולמלא את כל החורים שביברין. תחילתו מן הרואין שנזדקק לניסין שהצטבר ונשאל האם דבר כזה אמנים קורה, ואחר-כך נפנה אל התיאוריה ונשאל האם וזה אפשרי בכלל.

כל אחד מאיתנו, האנגליטיקאים, טיפול כבר במספר מקרים שהסתימנו בצורה

אונים לחלוtin, מלולה במ Gefühl ובכופא איש*. תוך כמה שנים עלה בדי להסביר לו חלק ניכר מעצמותו, לעורר את העניין שלו בחים ולהסדיר את יחסיו עם האנשים החשובים לו. אך אג, לפחות, נעצרה ההתקדמות. לא חלה כל התקדמות נספtha בהברחת נוירוזת הילדות שלו שמנה נבעה מחלתו, והיה ברור לחלוtin שהמצב הנוכחי היה די נוח לו והוא סירב לעשות צעד נוסף כלשהו על מנת שהירואי של קביעת האード סיום. בתחילת העברה תחתית ואמרתי למטופל שהשנה הקדומה תהיה השנה האחרונה בטיפול, אך היא מז עוד ישיג בזמן הקצר העומד לרשותו. בהתחלת לא התייחס באמון לדברי, אך לאחר שהשתכנע בדיניות הכלתי מעורערת של כוונתי, חל אצל המהפק המיחול. התנגדויותיו התכווצו, ובאחדים מהחזרים, הנחוצים לבואה, להבנת הנוירוזה המוקדמת שלו, ולהתגברותה את כל ההקשות, הנחוצים לבואה, לאשר עזות אוות, עיצומו של קיז 1914, כמו כולנו לא על הנוירוזה הנוכחית. כאשר עזות אוות, עיצומו של קיז 1914, כמו כולנו לא שמי של מושג על האירועים העומדים להתרחש, היתי סבור שהבריא לחלוtin,

אתה ולתמי. בספח לסייע המחלה (1923) דיווחתי כבר שהה מצב. כאשר האיש הגיע לוינגה לקרואת סוף המלחמה כפליט חסר אמצעים, הייתה חייב לעוזר לו להתגבר על החלק בלתי פטור של העברה; לאחר כמה חזרות הצלחת בפרק יכולתי לסייע את אחורי הדבר בהצהרה שה"מטופל, שהמלחמה גולה מנו את מולדתו, את הונו ואת קשריו המשפחה, הרגיש מז נורמלי והתനגותו היהת ללא דופי". בעשור וחצי שחלף מז, רכרי אמנים לא הופרכו, אך היה צריך לסייע לאלה דופי. המטופל נשאר בוינה והבטיח לעצמו מעמד, גם אם צנוע, בחברה. אך בפרק ומן זה הופרעה הרגשתו הטובה מדי פעם על-ידי התקפי מחלה, שניתן להבינים אך ורק בשלוחות של נוירוזות החמים שלו. הודות לכשרונות של אחת מתלמידותי, ד"ר רות מק-ברונסוויך, ניתן היה להביא את המცבים האלה, לאחר טיפול קצר בכל פעם, לידי סיום. אני מוקוה שהיא עצמה תדרוה בקורס על ניסיונה זו... בחלק מן התקפים האלה ערדין היה מדבר בשאריות אשר, חוטפים מכל שהוא התקפים אלה, השפו אז אופי פרנאיidi מובהק. בחתקפים אחרים היה החומר הפtagוני מודרך מחלקים מסיפור לדתו של האנלייז בתgalו באנלייז. איתתי ואשר, אם נשתמש בהשוואה המתבקשת, הודהו עתה כמו תפרים לאחר ניתוח – או חתיכות עצם שנמקו. סיפור ההבואה של המטופל הזה דיה, לדעתמי, מעניין לא פחות מסיפוד המחלה שלו.

* הכוונה לסייע המקרה של "איש הואים" שפורסם בהසכתו של המטופל, סרגיי פנקיב (למולודותיה של נוירוזת ילדות; Freud, 1918). מלחתו המאורת יותר של הגבר הצער אינה מתוארת שם בפירוט, אלא רק ברפוץ, במקום שבו הקשר לנוירוזות הילדות דושן זאת. Mack Brunswick, 1928).

רבותה, שבזה היחסים עם האנוליטיקי לשעבך לא נשבר. אלא שאנו, לא לא כזו
סיבה היוצרת בדורות, חל שיבושים. המטפל הופיע למתנדב בדור של האנוליטיקי ומטעיה
בו שנבל בדור שאל ההשלים את האנוליטה של. הוא היה ציריך לדודת, ולהיביא
בהשכון, שייחטי הדעבורה לעולם אגנס יוכלים להנות הרים בלבך: ומהובב
היה לדאגו לטפל באפשנות של העברה שלילית. האנוליטיקי משיב לך, כדר.
להעדיך את עצמן, שבתוכם האנוליטה להבדין בהעברה שלילית. אך
גם יצעז מהנהנה, שההנלים מיסמינה שלילה, ולו גם מההנלים יוכלים בירוח — דבר
שאין להוציא מכל אפשרות בההשכון במගלווה של האנוליטה באנדרו שלב
מורדים — הרי נותר עדין ספק אם הרים ברכחו להפעיל נושא, או כפי שונגן לומר:
"קומפלקס", על-ידי כך שודיה מעצבי עליין, כל עוד זה היה אנטואלי אצל
המנוטל עצמאו. גונסת לכך צעד כוה היה מתחפש כצעד בלחני ידרודתי, ממכור
הריאלי, וגוד המטפל. יתרה מזאת, אין לראות בכל סוג של היסטים טוביים בז'ן
האנוליטיקי ליביז' המתופל במלוך הסטפלו לאחד יהיס הדעתה דוגנקא, יתתכו גם
המנוטל עצמאו הומנוים את עצמן כבוי קיימא.

יחסים רידוט על בסיס מזיאתי הומנוים את עצמן כבוי קיימא.
אנ' מזרדו להסיך את הרגמה השמייה, המכילה את אורתה בעיה. עלמה לא
צעירה נתקה מון ההיינס מיגל ההתגבורות ואילך, עקב חוסר יכולת ללבת, בגלל
כאבם חיקם ברגל. היה בדור שמרודבר במצצב הדיאלקט-רביעי שענה שנותר בעינו חרוף
טיפולים רביים. סטפלו אגוליטי במשך שלושה שבועות פטור אורה המשועה, ומשיב
לאשנה בעלה עד ומונשרת את וותה לקחת התקת הכל בימי. ברם, ההשנים אהדי
הההמגה איננו מבדאות עצמן ברכבה אנטואה במשפשפה, אובדן הרבע, ועם השנים גם
אורבן בל סיכו לאשר באבהו ולנישואין. אך הדחלה לשעב שומוות בכל
עליה ואחר טוים והטפל, בשחהנה נזקלה גינקלותה עקב דימות הוק.
נתגלה גידול שפיר שדיהיב בריתיה מלאה של הדודה. מאן אוורה נויהה שבחה האשה
ליהוות חולה. היא התהבהבת בפנטזיות מוחכיסות סביבה הדשינוים
האיימים של הולו בתוכה, ובאנטזעונו הסמיירה את טיפוח דאותה של התרה שלא
וניהן לגשת אליה בניסיון אלגיטי מגורש, והיא לא חזקה לשפשות עד סוף ימיה.
הטפל המועל בחוצע לפער רשותם של פגוני רדיישות
גרלותה: היה אירע בשבטים הרשותה להאנגליטות. עם זאת, שעליה
שםהמלה הצענית, צמהה מארתו שרש שמטנו צמותה המחלקה הרטה רשותם של אלמלה הדוראהמה
ההנברה בצלחה, והיתה בטור שונגה של אלותם רשותם מורתה רשותם שונגנא
להם בגאנליה לא היה שלם. ואך-על-פי-כן, ابو רוזזה להאנגד שאלמלה הדוראהמה
ההרשעה, הרברים לא היו מיעיטים ליר החרפרוץ מחרושת שענירודותה. יטפרק
עבי המוקרים הילו, שנבחרו במתכוון מטבר של מקרים דומים, יטפרק
כדי להוציא את הדריך בנושאים שלנו. ספכנים, אופטימייסטים וטאפטנינים, יטפרק

ערבעמיט הדרז'ינטס הוקנסטוצ'נ'יט, והשיני לרעדן קרב התגעה שההדרה
אוותו נקעו ומוגבל, הם הנורדים שאמנים מיטיבים עם האנגליה, והמסוגלים לארוכה
מעבר למלה שעיה לדבשות. אנו מדרפאים לאות בוגרים הדריאן, עוצמה הדראפין,
נס את האהרא להיינצ'ריה של המרמים השני, השמי באבי; אנד ראה של ההדרהון
יש איטילג'יה משלה, ולא נודה לנור אל להדרה בקר שיחים אלה אין
מורבים די איזוכם ושחק לאחרונה הם ההפכו מושא לילמוד האלטי. ונאה לוי
שההענין של האלטיקאים בתהום זה בכלל איינו מונפה לבוון הנבון. במקום
לבורייך ביעד מתחצע הדריפר עלאליה, דרב שבר הורבר לדערהיidi צורכון,
מן הדרי לשאל, מהם המשולים היניעבים בתרבו של הייסרי האגלוין.
במנשך לנק, ברצוני לעסוק באוד בשתי בערות העגולות במישרין מהפרקייה
האנגליסטית, בפ' שנינו לזראות מיל הדרגמות הבאות. ארט, שבשבועם עסק באנגלייה
בדצלה רבתה, סבור שייחסו עם גברים ועם נשים – עם גברים שדם מהדרים
שעלל, ועם האשה שרווא אודוב – עדין אינם מושדרים ממעצורים ובוירטיטים,
ומחליט להעוף את עצמו לאובייקט שמיישר אחר, העלה עלין
ולרעהו: שקווד בקידומי היל אשורה מוכתר בהצלחה מלאה. הוא מתחנן עט
האשה הדאבחה והחדר לdidיך ומורה ליריבו המהומם. כך חלופות להן שטן

plex: מוקד.

THE CANTERBURY TALES OF GREGORY GLYNN

11

בשותה השלאלות והאות עלינו לטפל ביהר: האם ניתן במלחהן המיטפחים בקורנפליצין רחוף אחד להגע על המוטפל מפני קונפליקט דחפי עתידין, והאמ אגשורי ורצוי, לעורך מנייעה, להעיר קונפליקט דחפי שאיננו גלו' בעת: שעדי' ברוח שהשומשלה רחאוונה בינתה לבייעוז ובאמצעותה, הופכים קונפליקט עדיר אפעמי לעברונו ומפעלים עליו השפעה. צורה הרשאה זו של הצגת השאלות היא בסופה המשכה של הזרועה הקודמת. בעוד שקרדים לך' ודובר על מניעת ההזרה של אותן קונפליקט עצמן, הדר עכשווית מהדור במניעת החלפלתו והاضשרהות באחד. מה שבכורתנו לעשרות ונמשע שאפטנו לעילא, אך כל מה שהוא רוץם הוא ללבביו

אמנם השאנטגנה היטריפולית עשויה להתפרק לעצם מה כוותא, הניסיך רודהו את באורה הד-משמעי. כאשר קונפליקטים אלו קיימים בינוין,

לעהיר כלבים ישבים, שאתיה הדפנו לעיתים קרובות בלתי מאמצינו להזכיר מעתה, באשר עילם העמקים והפשי, איננה במקומם כהידר כהשור בהרי הנפש;سكن, גורמים לഫערות זוארה הדרהים גורמים לאנעם ישנים, ואלה הוכחה לבר שחלבים אינעם ישנים, ובאה שדם במאיה ישנים, אין אנו סברים שטענה אהרונה זו אינה כבוניה לגמרא, וטענה דיוון יותר מפורט. הבה נבחן איזה מצע' עמדו לרשונו כדי להופיע קונפליקט דחוף, הדובי לעת עתה, לקלונפליקט עבשווי. ברור שיש רק שני יבדים שבוכתנו לשוחה: לגדורים למצבים שבם הוזעך יהפק לאקטואלי, או להסתפק בבר שUNDERBAR עליו באנגליה ונცביע על האפסרחות הופעתו. אל הדמיטה הראושנה מבין השתיים גוון להציג בשתי דרכיהם; ראשית במציאות, ושובנית בהערכה. בשני המקרים זה בעשה עלי-ידי, השיפוט רמייה מיטרנת של סבל מציאות ומסיבות ותסכול*. וחסימה של יביברו. בכך אמן שאפילו במהדר הדברים הרגיל של האנגליה אנו עשויהם שיימוש בסביבקה זו, שאם לא כן, איזו משמעות ההירה לבלב של פיר האנגליה חיבת להחכזע "במצבע" של הסכול"ל**. אך גוזרי סבינהה לטיפול בקונפליקט אקטואלי. אנו מהפשים דודר להגדיר אה בוה הדרה ולבדאו לשיאו כדי ל dred את הדקונפליקט הדרון. הגיסון האנגליש הדרה לנו שדוחות יוחר הווא תמר אירוב של המתוב, ושבכל משלב המשיקום עליון ליה איבק בעצלות של המטופל ובבוגנווון, להסתפק בפרטון בלהתי מושלם. אלם בפאנן להציג טיפול מוגע בקונפליקטים שיגים קיימים בעזין, אלא ראליך אפשרים, לא ראי לשונת את הסבל הבלהי ומגע שכבב קיים, אלא עליון לההילהים

* המיליה "תנסכול", החרות ומוסיפה בהרגוט, היא במקורה Versagung על המשמעותית

* * * Versagung. המשכעריה על במקרא נמי, לילך תסבוכו, להרהורת רמותיעה בהרגוט, היא

וכך נותרת רק הדרך שמנילא שקלנו לנוקוט בה מלבתיחילה. אנו מספרים למוטפל על קונפליקטים דחפיים אפשריים אחרים, ומעוררים אצלו ציפייה שהם עשרים להתקודר גם אצלו. תקוותנו היא שהמידע ודרכו האזהרה הבלתי יפעילו אצלו את אחד הקונפליקטים האמורים במידת מתונה אך גם מספקת לטיפול. אלא שהפעם נותן לנו הניסיון השובה חידוש מעית. ההצלחה שאנו מיהילים לה אינה מתרחשת. המטופל אמנס שומע את הבשורה, אך לא נמצא לה הדר בקרבו. הוא עשו לחשב בו בין עצמו: זה באמת מעניין, אבל אני לא מרגיש שום דבר מכל זה. העשנו את ידיעתו, אך פרט זה לא שינוו אצלו ממשמה. הדבר דומה לקריאת כתבים פסיכואנליטיים. הקורא "יתרגש" רק באותו הזמן שמדובר בשנוגעים בו, לפניו הרגשתו, ככל שהוא שנווגע לكونפליקטים הפעילים אצלו באותו זמן. כל דבר אחר מותר אותו אדיש. אנו מתנסים בתגובה דומה כאשר אנו נותנים לילדים הסברים מינניים. אנחנו טוענים כל שווי פועל מהזיקה או מיותרת, אך אין ספק שהערכנו יתר על המידה את ההשפעה המוגעת של הכלל הליברלי הזה. הילדים יודעים עתה משחו שלא יודען בכך, אבל איןinos עושים כלום עם הידע החדש שהוענק להם. אני משוכנע שהם אפילו אינם מודרומים להזכיר בעבורו את התיאorias המיניות שלהם, שצמחו אצלם באופן טבעי, כפי שאפשר לו מני, ושאותן פיתחו בהתאם לארגון הליברלי הבלתי מושלם שלהם; תיאorias על תפיזה של החסידה, על טבעם של יהשי המין, על הדרך שבנה גולדים ילדים. וכן רכbam לאחר שקיבלו את ההסברת המינית הם ממשיכים להנתנו כמו העמים הפרימיטיביים שודחו בהם לעליהם את הנצרות, אך הם המשיכו בסתר לעמוד את אליליהם היישנים.

V

יצאנו מtopic השאלת כיצד ניתן לקדר את אורכו המיגע של הטיפול האנליטי והתקדמנו, כשהענין במשך הטיפול עדיין מנהה אותנו, עד לבחינה של השאלה האם ניתן להשיג ריפוי של קבוע, או אפילו למונו מחלה בעtid, באמצעות טיפול מוגע./topic נוכחנו לדעת שהצלחת מאמצינו הטיפולים מוכרכת עליידי ההשפעות של האטיאולוגיה הטרואומטית, עליידי הכוח היחסי של הדחפים השולטים, ודבר נוסף לו השינוי אני. עסכנו בהרחבה רק בגורם השני מבין השניים, והתברר לנו שאנו חיבים להכיר בחשיבות העצומה של המרכיב הכתומי ולהציג את הזכות להתבוננות מטאפסיכולוגית בכל ניסיון להסביר.

על הגורם השלישי, השינוי אני, עוד לא אמרנו דבר. אם נפנה אליו, הזרום הראשון שלנו יהיה שיש באזן הרבה מה לשאול ומה לענות, אך מה שיש לנו לומר על כך יתברר ככל מספיק. רושם ראשון זה נוצר בעינו גם לאחר שנמשך לעסוק בכעה. הסיטואציה האנלאטית מורכבת, כירודע, מכון שאיןו חוברים לאני של אובייקט הטיפול כדי להכין חלקים בלתי נשלטים בסתמי שלו, ככל מרocket לשלב

לעדור סבל חדש; דבר שאותו השארנו עד כה, בצדך ללא ספק, ליד הגורל. מכל עבר זיהרו אותנו מפני עוזת המצח הכרוכה בעריכת ניסויים כה אכזריים ביצוריו אגוש אומללים ומפני התחרות עם הגורל. ובאיזה סוג של ניסויים מדובר? האם למען הטיפול המוגע ניטול על עצמוו אחריות להריסטה נישואים טובים, לויתר על מטרה שכיתחנו הכלכלי של המטופל תלוי בה? למזלנו, איןנו חיבים להגיע למצב שבו עליינו לשקל האם התערבותה כזאת בחו"ל המטופל אבן מוצדקת; כוחות-העל הדרושים לשם כך כלל אינם מצויים בידינו, ואילו האובייקט של ניסוי טיפול כזה בודאי לא ירצה לשפתח פעולה. בעוד שדבר כזה בלתי אפשרי בפרקтика, הרי גם התיאוריה מסתיגת מיום רה' עבר, האנלאטית מתנהלת בזרחה הטובה ביותר כאשר החוויות הפוגניות שייכות לעבר, דבר שמאפשר לנו להרחיק עצמו מהן. במצבו משבר חריפים אין כל תועלת אנלאטיה. המזיאות הכוабת תובעת אז את מלאו עניינו של האני, והוא נרתע מאנלאטיה שmobilitה אל מתחת לפני השטח ומקשת לחשוף את השפעות העבר. לפיכך יצירת קונפליקט טרי ורק תגרום להארצת העבודה האנלאטית ותקשה עליה. יש שיט�ו שהעדות אלה מיתודות לחולותן. איש אינו מעלה בדעתו ליצור אפשריות טיפול בקונפליקט דחפי חבי באמצעות העלה בכונה תחילת של מצב מצוקה חדש. זה גם אינו היגי ראי לשבח בטיפול מוגע. ידוע למשל שמיה שחהלים מחלת השנית, מוחון נגד חורתה של מחלת זו; אך לא עולה מושום לכך בדעתו של הרופא הפנימי להדביק במחלת זו אדם בריא, העול אול לחולות בה, כדי להבטיח שיחוס מפניה בעtid. אסור שפעולה החיסון תגרום לסכנה דומה לו של המלה עצמה, אלא רק למצב שבו הסכנה קתנה בהרבה, כפי שהושג בחיסון נגד אבעבועות ובהרבה שיטות דומות. אם כן, גם בטיפול האנלאטי המוגע בקונפליקטים דחפיים יבואו בחשbon שתי השיטות האחרות בלבד: יצירה מלאכותית של קונפליקט חדש בעברה, שהם בכל זאת חרוי אופי מציאותי, והעדר קונפליקטים בדמיונו של המטופל על-ידי שיחה אליו על קונפליקטים אפשרים כליה והפיקתם לנחיים לו.

אני יודע אם היה נכון לטעון שהשיטה הראשונה מבין שתי השיטות המתונות האלה אינה ניתנת ליישום באנלאטיה מכל וכל. חסרים לנו ניסויים שכוננו במיוחד אותה, אך מיד צאים קשיים שדונה שאינם מותדים סיכון רב למשימה כזו. ראשית, אנו מוגבלים למדיד בבחירת מצבים כאלה עבור העבר; וגם האנלאטיקאי אינו לא מסוגל לאכסן את כל הקונפליקטים שלו בעברה; וגם האנלאטיקאי אינו מסוגל לעודר את כל הקונפליקטים האפשרים של המטופל מתוך מצב העברה. אפשר לומר לו להיפך לכאן, או להחות אכזבות באחבה, אך לשם כך אין צורך במטרה טכנית. רבד כזה קורה מילא באופן ספונטני ברוב האנלאטיות. שנית, ככל הצעות הציגות האלה מחייבות פעולות לא דידוריות כלפי הטיפול, נתעלם מכון שכל הציגות האלה מחייבות פעולות לא דידוריות כלפי הטיפול, רבד העול לגרים לנו לפחות בחיפה שהוא רוחש לאנלאטיקאי, בהעברה החווית שהיא המגע החזק ביותר לשיתוף הפעולה שלו בעבודה האנלאטית. לפיכך, אין לצפות להרבה מדרך פעולה זו.

מן היהת מהיקת הקטועים המוגנים בקווים עבים והפיכתם לבתלי קריאים;ומי שהעתיק את הספר לאחר מכן היה מוציא תחת ידו עותק ללא רבב, שהכיל, בקטועים מסויימים שלו, חללים שהקשו אולי על הבנת הטקסט. כאשר לא הסתפקו בכך, ורצו למנוע גם שדרכו סילופו של הטקסט ייוודע ברבים, עיוטו את הכתוב בו על-ידי השמטת מיללים מתוך או החלפת משפטים במשפטים חדשים. השיטה הכני עיליה הייתה, כמובן, למחוק פסקאות שלמות ולהחליפן באחרות האומרות בדיקות את ההפך. או אז יכול היה המעתק הבא של הספר להוציא תחת ידיו טקסט שאמנם לא נראה חשוד אך היה מזוייף. הוא כבר לא הכליל את מה שהמחבר רצה לספר וקרוב לוודאי שהתיקון לא נעשה לכיוון האמת.

אם לא מקרים על התאמנה מלאה של ההשואה, ניתן לומר שההדרקה מתיחסת למוגנוני ההגנה האחרים כמו שהשמטת הקטועים מתייחסת לעיות של הטקסט, ובין צורות הוירוף השונות נוכל למצוא גם את הקבלות למוגנון החינויים החלים באני. אפשר לטען נגד השואה וזהיא סותה מן המסלול בנזקודה מהותית אחת, והיא שעיות הטקסט הוא פרי צנורה מגמתית, שאינה דומה כלל להפתחות האני. אך אין הדבר כך, משום שמדוברות זו מיצגת היבט על-ידי כוח הcapeיה של עקרון העונג. המוגנון הנפשי אינו סובל את חסרוונו של העונג; הוא חייב למנוע זאת בכל מחיר, וכאשר תפיסת המציגות מביאה עמה חוסר עונג, מוכרים להזכיר אותה — ככל מר, את האמת. נגר סכנה החיזונית ניתנת להtagונן בשך זמ"ה על-ידי בריחה והימנעות ממצבי סכנה, עד אשר בזמן כלשהו מאוחר יותר אנו מתחזקים ידי הצורך כדי להשיר את האים על-ידי שינוי פעיל של המציגות. אך מעצמנו קדרה ידנו להימלט; המנוסה אינה מגינה עליינו מפני הסכנה הפנימית, ועל כן נגוז על מוגנוני ההגנה של האני לזייף את תפיסתו הפנימית, ולהותיר לנו רק ריק רעיון מעותת ולוקה בחסר על אודות הסתמי שלנו. האני משוטק ביחסיו עם הסתמי עקב מגבולותיו או בשל היותו מסונור על-ידי טעויותיו שלו, והותזאה בתחום ההתרחשות הנפשית תהיה זהה בהכרח למה שהיא קורה למטיילים בשטח בלתי מוכר שאים מיטיבי לכת.

מוגנוני ההגנה מישרים את המטרה של הרוחקת הסכנות. אין לכפוף בכך שהם מצלחים זהה; וספק אם האני, במהלך ההתפתחותו, יכול לותר עליהם מכל וכל; אבל גם אין כל ספק שהם עצם עלולים להיחוף לסכנות. לעיתים מתברר שהאני שלים מהיר גובה מידי עבור השירותים שהם העניקו לו. המאמץ הדינמי הנדרש לאחזותם, וגם המגבولات על האני שכמעט תמיד כרוכות בהם, מתגלים כמעט כבד על המשק הנפשי. יתרה מזאת, מוגנונים אלה אינם ננטשים לאחר שסייעו לאני בשנים הקשות של התפתחותו. כמובן שישם אנשים שאינם משתמש בכל מוגנוני ההגנה האפשריים, אלא רק בבחירה מתוכם, אך אלה מקבעים את עצם אני והופכים לאופני תגובה קבועים של האופי, שחווורים עליהם ממש כל החיים כל أيام שמצוב הדומה לנצח המקורי שבומnipיע. כך הם הנפקים לילדיהם וגורלם דומהゾה של מוסדרות כה רכיבים המנסים להמשיך ולהתקיים גם בחולוף התקופה שבה הייתה בהם תועלת. "תבונה תהיה בהם תועלת," כדי שקובל

אותם בסינთזה של האני. העורבה ששיטתוף פעולה כזו נכשל באופן קבוע בטיפול בחלים פסיכוטים, מעניקה את התמיכה הראשונה לעמדתנו. האני שמענו נובל לכורות ברית כזאת, חייב להיות אני נורמלי. אבל אני נורמלי שכזה, בדומה לנורמליות בכלל, הוא פיקציה אידיאלית. לרוע המזל האני הלא נורמלי, שאינו יכול לשמש את מטרותינו, איןנו פיקציה. כל אדם נורמלי הוא רק נורמלי במושג, אני שלו מתקרב לוזה של הפסיכוטי בחלק זה או אחר, במידה רבה או מועטה; ומידת הריחוק מן הקצה האחד של הציר והקרבה לקצה השני המשמש לנו זמנית כאמת-מידה לאותו דבר לא מוגדר, שהוא כינינו "השניינו באני".

אם נשאל מניין נובע שפע הטעים והdrogues של השינויים באני, הרי האפשרות הסבירה ביותר והבלתי נמנעת היא שהשינוי הוא מולד או נרכש. האפשרות השנייה נועזה יותר לטיפול. אם השינוי הוא נרכש, הרי ודאי נרכש במהלך ההתקפות החל משנות החיים הראשונות. שהרי כבר מן ההתחלת חייב האני לנסות למלא את משימת התיווך בין הסתמי לבין העולם החיצון, בשירותו של עקרון העונג, ולהגן על הסתמי מפני הסכנות הצעירות בעולם החיצון. אם תוק כדין המאיצים האלה האני מודם גם לאמץ לעצמו עדמה הגניתית כלפי הסתמי שלו עצמו, ולטפל בתביעות הדחפים שלו כמו בסכנות חיצונית, הרי הדבר קורה, לפחות חלקית, מפני שהוא מבין שסבירוק הדחפים יוביל לكونפליקטים עם העולם החיצוני. בהשפעת החינוך, האני מתרגל אז להסיט את זירת המאבק מן החוץ פנימה, להתמודד עם הסכנה הפנימית באמצעות תיאוף לחיצונית, ובמרבית המקרים קרוב לוודאי שטوب הוא עובשה. תוק כדין מאבק זה בשתי חוויות — בשלב מאוחר יותר תחווסף גם חזית שלישית — עושה האני שימוש בשיטות שונות כדי לבצע את משימתו, אם לבטא זאת בצורה כללית, כדי להימנע מסכנה, חרדה וחוסר עונג [Unlust]. אנו מכנים את השיטות הללו בשם מוגנוני הגנה. היכרתונו אותן עוד לא מוצחה דיה. ספרה של安娜 פרויד (A. Freud, 1936) מאפשר לנו הצעה ראשונה אל המשמעות המוגנות ורבת הפנים שלהם.

אחר המוגנונים הללו, ההדרקה, היווה נקודת מוצא לחקר התהילכים הנירוטיים. מعلوم לא היה ספק בכך שההדרקה אינה המנגנון היחיד העומד לרשות האני לשם השגת מטרותיו. אך זה מוגנון מיוחד מימייניו ונבדל משאר המוגנונים בגין חרותם משל עצמם נבדלים זה מזה. בראצוני להבהיר את היחסים בין המוגנונים האחרים באמצעות השוואה; אף-על-פי שאינו יודע שבתחומים אלה שתוכנו של ספר כזה נחשב לבתלי רצוי בתקופה אחרת יותר, כפי שלדרבי רוברט איסלר (Eisler) אירע לכתביו של יוספוס פלביאס, שהכילה קטעים על ישו הנוצרי שהנוצרות לעתיד לכוא סלדה מהם. החיזונה הרשミת של ימיןו לא הייתה מפעילה שום מוגנון הגנה זולת החרמה והשמדה של כל העותקים במדהורה. בימים ההם נהגו להשתמש בשיטות שונות כדי להפוך ספר לבתלי מזיך, אחת

המשורר. האני הדריך של המבוגר ממשיך להתגונן מפני סכנות, שאינן קיימות עוד במציאות; אפלו נדמה לו שהוא נאלק להפסיק במציאות את אותן המיצעים שביבלים פחות או יותר להחליק את המקרוית, כדי לחדיר באנטיק במאצערם את דרכו בצוות התרבות שהורגל להן. ובר' יקל להבין כיצד מגנוויה ההגנה סוללים את הדרכן לפרטצת הנירוה מעודדים אותה, והוא גם נרדף להשלחה מתמשכת של האני.

והלבלה של עולם ההיינץ והתקין הלהגהנה; אלא לבחינתן אענינו כעת אינו נתון לתפרק ופטוגני של השינוי באני שמהירהם למגנווים אלה. השפעה של מאצערו הטרפלאים על השינוי באני שמהירהם למגנווים אותו. העקר הרא שאלשא של האנילק עבד את המרכק מהפרקיה של גודל תובנה אלה גם בעקבות התגבורת גדלה הדריש שאלשה זעניזי בספקיה של פריד שכבת המברך. אמר שחד הושפכו את האיליה לבליה אפשרית. החשי השינוי, שבר' המקרויה האיליה בימייה האחד של משגנתר האנטיסיטית. הוא השיפטה מה שבודה הניסיך רדאונין, הלא חשי השיפטה מה שבודה האיליטי, הדבר הילוי בשיקר בחורק רדאונין, הלא חשי השיפטה מה שבודה הניסיך רדאוני. במקורה הטיפול לא הרח ביני קטע אליה של השינוי — להקן האחד אשר רוצחים להפוך דרבב כלשהו מסתמי למודע, במקורה השני — הסבונות דבר-מה באני. העובדה המתבגרותה נבר מגדען נבר שהאנן לשעדר הזורדים בטיפול בהתבגרותה נבר הלהלמלה. הדר מאיע לדייך שהאנן מטפב בההלהמה עצמה באילו היה סכנתה חזרה.

VI

השאלה הבאה תריהה, האם כל שיריו באני — במובן שלנו — נרכש במהלך קרבות ההגנה של התקופה המוקדמת, התשובה על כך אינה מוסלתה בספק. אין כל סיבה לכפרה בקיומה ובהתבגרותה של שנותיה מוקירת ומולדת באני. עובדה מברעתה בפניה עצמה היא של אום גאנזינט לאבי, הון בכל זאת לא-מעצמן, לא למוטפל. התגבורות המשמשת המרד רק בחלק מהם. הדבר מזכיר עכלך של שכבל אן מצור מלכתהילה בסתרמי. מן הסתם ריבך שנטפל בהזם בחלקים של הסתמי, ונקשר ביןין לביר שאר האילוי עלי-ידי היפיכתו למעדעה. ברוך זו אבו אמוריהם להשלים את ריסודותיו וגמיות אנדרו-אליאו. תגבור שגבער מאייתנו במכובן לפרט עתה מה טיבן ומה מותת לבין התבונות הכרשות והזגגה בנויגר. מה שאבוינו רbesch שביר התבונות מולדות לבין התבונות הכרשות הכרשות והזגגה בנויגר. מה שאבוינו רbesch מהותה בודאי. הילק והשב מהה שדרשו אן. כאש אנו מבדים על "ירושה אראית", אנו חווישבים בדר-כלל הסתמי, ובאיו מינחים שבארשית היריר של היחד עדין לא קים אן. אך איננו מוקים לוחתלים לסתמי הנטמי, הסתמי, והגן חרב אם, ואנו הומאים בהערבה יתר מיטחת של התהוושה אם אנו נטבים להאמיך שער טדים היית, ובכיוון הנטמיות וההנוגבות, גזעים שהוא עתיק לנצח היביא עמו. יתכן שהטוטל היביא עמו באנטיקאי, שנתקן להחק להופכה לעיילה באטען אותם גורמים בהבירה הדרישה של משפחתו, גזעים ואנאות, גם ביחסם בלתי האנלייה, אנו מחריר כל הטעינה, יתרה מזאת, הניסרון האנלייטי דחק בו להשתבע בפרק שאפיילו לתכנים נפשיים מסוימים, כדוגמת

* גיהה, פאוסט, מערכה ריאשנה, המנוח ריבעית.
* * * ראו גם "הביבות באיליה", המופיע בקובץ זה.

אולם תשומת-לבנו מוסבנה אל הדבר הבא בעוד שבסמרק הראשן שנין הבירונים מהדרים זה עם המבלי להתגנש, הרי במקורה הדאר והויה שריביה הם מצווים בקונפליקט שלא ניתן לנגרר עליין. הדחוטסלאיות של והבר לא תסבול שום הרכוסטראליות, ולהעפן. שהראשונה הדרקה יוחר, היא מצילהה לה רוחה האדרונית סמוייה והדרהוקן אורה מספקם במציאות; מכאן, אין סכנה בגדרה יהוד להפרקדו הרטורוסטראלי, של ובבר מאש ההפרעד. הגדימה על-ידי, התומסלאיות הסמיוחה. אפשר היה לנסתות ולסביד דאות בכם עצמאותו וההמונסלאיות שבלדו שעלה וננקים שבי הרכיניות הדריבים, אלאו שאגנו רק מבסה מסריגת של ליבורנו שעלה וננקים שבי העמירות אימם מהקליקים בינויהם בקשריהם את ממסת הילבוב העמירות מבינים מזרעו הריבים אימם מהקליקים בינויהם בקשריהם את ממסת הילבוב העמירות, שהרי במקיריים מיטריאים הרו ביכלים לעשות זאת. הרו Ostler שנותם לפ' כוחם הדמי, שהריה לכנספליקט היא מושרו מיוור, משחו הרבו שמתפרקלו הוא ששנגן הדריך לכנספליקט הדמי. מיטריאם באוף עצמאי למצב איןתו הדרי בכם הילבובו. נטעיה בזאת לא קונגפליקט הדמיוסייה באוף העופנות במעט שאי-אפשר ליחס אלא לדבר אהד בלבך — לההערבות הגאים על תוקפנות הפשית.

* שבתת הפלרינה.
3. הדברם של תלמידיהם מוסטס על עבורתו של ייללהלם קאפלה (Capelle, 1935) נגינת הרוא

11

הוֹצָאָה הַעֲשֵׂרָה בְּהַבְנָמָה הַמִּזְרָחִית שֶׁיְהָדָק לְלַבְנָן? הַהְשָׁבָה תְּהִרְתָּה אֲלָא בְּגַלְילִיה
מִסְתְּרִים בְּהַבְנָמָה הַמִּזְרָחִית בְּכָבוֹן לְפָעָלוֹת הַעֲתָרוֹת*. מַעֲשִׂים מִזְרָחִים הָיא
הַאֲישִׁית, שֶׁבָּה מִתְהַלֵּל הַכְּבוֹן לְפָעָלוֹת הַעֲתָרוֹת. מִזְרָחִים מִשְׁנָה 1927, "בְּעִירָה אַיִן-וְאַיִן",
לְאַלְמָנִימָה בְּהַבְנָמָה הַמִּזְרָחִית בְּכָבוֹן אֲלָא תְּהִרְתָּה אֲלָא
הַכְּבוֹן אֲלָא לְהַזְרָה בְּכָלוֹן, תְּהִרְתָּה לְהַזְרָה עַצְמָה. הַעֲירִת הָיא לְאַפְּשָׁר לְמִרְדָּה
לְשִׁפְּטָם אֲלָא לְקַבֵּל אֲתָּה מִסְתְּרִה אֲתָּה מִסְתְּרִה אֲלָא
הַיעֲיר אֲלָא הַמִּתְהַלֵּל וְדֹאָתָה בְּאַשְׁר לְקַרְוּב שֶׁלְמָה. הַעֲיר אֲלָא
לְקַרְוּב אֲלָא לְמִרְדָּה, אֲלָא לְהַעֲמִיק אֲוֹתָה. פְּרָנְצִיסְקִי מִסְרָיךְ לְבָרָךְ בְּכָלוֹן נִצְבֵּה
שֶׁלְפִיה הַהְצָלָה הַלְּוִיה בְּמִירָה רְבָה, בְּעִירָה לְאַמְתָּחָה.
הַשְּׁגָאוֹת הַהְעִשְׂיוֹת שֶׁלְמָה עַל "גְּנוּרוֹת הַהְוֹרָה בְּאַשְׁוֹר שֶׁלְרָוֶר".
הַאֲגִילִיטִים. בְּלֹא לְאַלְהָה בְּשַׁלְעַלְמָם לְאַדְּהָם בְּרִי לְהַבְשִׁירָה שֶׁהַזְּהָדוֹה
הָאָגִילִיטִיָּה, יְמִשְׁבָּרְכוּ אַעֲלָל הַמִּטוּרְבָּל בְּאַרְדָּה סְפָנְגָן, וְשַׁהְשְׁמוֹשָׁ בְּכָל
לְאַרְקָן שְׁהָגְרוֹי מַמְלָאִים תְּפִקְדָּן בְּגַנְרָמִים הַמִּשְׁעִיףִים עַל
שְׁלַחְנָגָוֹת הָאָגִילִיטִיָּה שֶׁלְמָה שְׁלַחְנָגָוֹת הָאָגִילִיטִיָּה.
הַאֲגִילִיטִיָּה, עַלְיוֹן בְּדָמָה לְמַה שְׁעוֹשָׂת הַהְתִּגְנְּדִירָה.
אַיִן לְהַבְּחָדָשׁ שְׁלָאָל הַאֲגִילִיטִיָּם הַגְּנוֹזָה בְּאַישָׁוֹת שֶׁל
גְּרוּמִילִות נִפְשִׁית שָׁאָלִילָה זְמִינָה שֶׁלְמָה. מִתְגִּנְדִּיה שֶׁל
מִקְדָּמָה אַתְּ הַמִּתְסּוּפָל הַמִּטוּרְבָּל לְאַדְּהָם וְהַדְּרִישָׁת שֶׁל
לְמִרְבָּה, מַהְרָהָשׁ עַד מַשְׁהָרָן. בְּרָאוֹן לְהַחָרָדָה זְדָחָה וְהַדְּרִימָה
בְּהַתְּשִׁמָּה אַתְּ הַמִּתְהַלְּקָה. יְאָמֵרְכוּ אַדְּהָם וְמִשְׁאָפָּנִים
בְּהַתְּשִׁמָּה בְּלֹבֶד. עַיְינִות מַעֲזָד אַדְּהָם וְמִשְׁאָפָּנִים
הַהְנִגְנִיּוֹת בְּהַמִּזְרָחִית. נִרְאָה, אַם כֵּן, שְׁאָגִילִיטִיקָאִים רַבִּים
מִקְדָּמָה הַאֲגִילִיטִיָּה. נִרְאָה, אַם כֵּן, שְׁאָגִילִיטִיקָאִים רַבִּים
מִקְדָּמָה בְּמַגְנוֹבִי הַגָּבָהָה המִאָּבָדָה. בְּרָאוֹן לְהַזְּבָדָה
בְּגַנְגָּדִילִים. אַפְּשָׁר לְהַזְּבָדָה גְּדוּלָה זְבָדָה
שֶׁלְמָה עַלְיָהָה מִעֲמָדָם, מִן הַמְּתָמָמִים כְּלָפִי אֲהָרִים, בְּעוֹד שְׁהָם עַצְמָם
בְּגַנְגָּדִילִים. הַמִּנְגָּדִילִים הַמִּתְהַלְּקָה בְּאַמְנוֹת מִסְרִימָה, וְעַם זָהָר
לְמִשְׁתְּחַמֵּשׁ בְּמַגְנוֹבִי הַגָּבָהָה. בְּלֹא אַדְּהָם וְמִשְׁאָפָּנִים
הַגָּנוֹלִיהָה מִעֲמָדָם, מִן הַמִּתְהַלְּקָה הַזְּבָדָה כְּלָפִי אֲהָרִים. מִתְהַדְּרָה
בְּגַנְגָּדִילִים. הַמִּנְגָּדִילִים אַנְגִּים שֶׁלְמָה לְעַסְוָק בְּאַמְנוֹת
בְּגַנְגָּדִילִים. בְּכָל בְּבִ-הַאֲדָרָם. בְּכָל אַיִשׁ אֲנָנוֹ שְׁוֹעָן
לְמִשְׁתְּחַמֵּשׁ בְּמַגְנוֹבִי הַגָּבָהָה. בְּלֹא אַדְּהָם וְמִשְׁאָפָּנִים
הַגָּנוֹלִיהָה מִעֲמָדָם, מִן הַמִּתְהַלְּקָה הַזְּבָדָה כְּלָפִי אֲהָרִים; בְּעוֹד
בְּמַהְלָה פְּנִימִיּוֹת אַמְּבִירִוּ הַפְּנִימִים אַנְגִּים שֶׁלְמָה הַשְּׁהַשְּׁפָת
וְנִשְׁאָרִים בְּמַהְלָה שְׁמָמָה וְחוּמָקִים מִן הַהְשָׁפָת וְהַתְּמִקְנָה
שְׁמָמָה לְהַדְּרָה הַבְּרִירִים הַזָּהָרִים שֶׁלְמָה. הַסּוֹפֵר הַמּוֹכִיר לְנוּ שְׁבָשָׁא
שְׁבָשָׁא. אַדְּהָם זָהָר, הַמִּקְיָם אַנְגִּם הַיּוֹם. הַרְוָאָה הַהְוָלה
שְׁחַדְּפָה. אַדְּהָם זָהָר, הַמִּקְיָם אַנְגִּים הַיּוֹם. הַרְוָאָה הַהְוָלה
בְּמַהְלָה מִשְׁתְּחַמֵּשׁ בְּמַגְנוֹבִי הַגָּבָהָה. בְּמַהְלָה רִיאוֹת אָוֹן
שְׁחַדְּפָה. אַדְּהָם זָהָר, הַמִּקְיָם אַנְגִּים הַיּוֹם. הַרְוָאָה הַהְוָלה
לְלֹבֶד, בְּמַהְלָה שְׁחַדְּפָה, בְּעוֹד שְׁעַקְבָּה. הַגְּסִיבוֹת וְהַמְּוֹהָרוֹת
אוֹלְמַפְּלָל בְּמַהְלָה פְּגִימָה; בְּעוֹד שְׁעַקְבָּה. הַגְּסִiboֹת וְהַמְּוֹהָרוֹת
לְלֹבֶד, שְׁחַדְּפָה, בְּמַהְלָה שְׁחַדְּפָה, בְּעוֹד שְׁעַקְבָּה. הַעֲבֹרָה
הַגְּנוֹלִיהָה. פְּגִימָה שְׁלַחְנָגָוֹת זְגִילִיטִיקָא עַצְמָה בְּאַמְתָּחָה
כְּלָל שְׁהָעִיטְסָוק הַמִּתְהַלְּקָה כְּלָל הַגְּנוֹלִיהָה כְּלָל הַגְּנוֹלִיהָה
שֶׁלְמָה המִטְהָרָל כְּלָל הַגְּנוֹלִיהָה. לְפִיכְדָּן שְׁעַם לְהַבְּרָעָה
הַגְּנוֹלִיהָה מִזְרָחִים. יְמִינָם הַהְרָשָׁב בְּעִירָה נִפְשְׁתָה נִפְשְׁתָה; נִפְשְׁתָה
הַגְּנוֹלִיהָה שְׁמָמָה בְּעִירָה נִפְשְׁתָה נִפְשְׁתָה; נִפְשְׁתָה
בְּשַׁבָּח שְׁהָגְרוֹיִים הַגְּנוֹלִיהָה מִזְרָחִים וְרַמְּסִיבָּה מִזְרָחִים
הַגְּנוֹלִיהָה שְׁמָמָה בְּעִירָה נִפְשְׁתָה נִפְשְׁתָה; נִפְשְׁתָה
בְּשַׁבָּח שְׁהָגְרוֹיִים הַגְּנוֹלִיהָה מִזְרָחִים וְרַמְּסִיבָּה מִזְרָחִים
אַיִן בְּהָם מִקְרָם לְהַעֲמֹתָה-פְּגִים וּרְמִיָּה מִזְרָחִים לְעַרְבָּה.

* רצואה טהורה פרטני בקונוסטנס הפטיסטלי באיגנבורג (Ferenczi, 1927). מיפויו בלבוב.

בקביעות על האופי. במצב הדברים הרגיל, חלקיים גדולים מהתסביך עוברים שינוי על מנת לתהروس לבניית הנשיות; המשאלת הכלתית ממומשת לפין אמורה להפוך למשאלת ילד, ולגבור נושא הפין*. אך באופן חריג, לעיתים קרובות נמצאת שמשאלת הגבריות נשמרה ללא מודע, ופורסת את השפעותיה המזיקות מתחום ההדרכה. מן הדברים דלעיל עולה שבניהו המקרים המיניות היא הנופלת קורבן להרחקה. במקום אחר⁴ כבר הזכרתי, שנוקחת מבטן זו הוצאה בזמנו בפני על-ידי ר' יילהלם פלייס שנטה לראות בינו לבין המינים את הסיבה ואת המנייע הראשוני להרחקה. כשאני מסרב לעשותות סקסואלייזציה מעין זו להרחקה, יכול לומר לבסס אותה על הסבר ביולוגי במקום על הסבר פסיכולוגי בלבד, אני רק חזרו כאן על התנגדותי מאוז.

חשיבותם העצומה של שני נושאים אלה – המשאלת לפין אצל האשה, והמאבק נגד העמלה הפסיכית אצל הגבר – לא נעלמה ממעניינו של פרנסז. בהרצאותו מ-1927⁵ הוא מציב את הדירישה של פליה כל אנליזה מוצלת חיות לגבור על שני התסביכים הללו.⁶ ברצוני להזכיר לכך מוניסיוני, שאני סבור שפרנסז מגלה שאפתנות יתר בעניין זה. בשום שלב במהלך הטיפול אナンגו סובלים יותר מהתחווה המעייקה של מאמץ חווור ונשנה ללא תכליות ומהחדר ש"דיברנו אל הקיר", כמו בשעה שאנו מנסים לגורם לנשים לוטור על משאלת הפין, שאינה בת היישג; או בשעה שאנו מנסים לשכנע את הגברים בכך שעמדת פסיבית כלפי גבר אין פירושה תמיד טירוס, ובשמצבים רבים בחיים היא אפילו חיוונית. מיפויו היהיר העיקש של הגבר נגרמת אחת ההתנגדויות ההעברתיות החזקות ביותר. הגבר מסרב להיות כפוף לתחילה-אב, מסרב להיות אסיר-תודה לו, ככלומר איננו רוצה גם לקבל מהרופה את החלמה. משאלת הפין של האשה לא יכולה ליצור העברה מקבילה לו, אך לעומת זאת – הינה מקור להתחפרזיות דיבאון קשות, עקב הבהירון הפנימי שהטיפול האנגליטי לא יועיל לה במאומה ושאייד-אפשר לעוזר לה. לא ניתן היה שלא להצדקה כאשר ניוכחה בכך שתתקווה לקבל בכל זאת את אותו איבר גברי החסר עד כדי כאב היתה המנייע החזק ביותר שדרכ' אותה לטיפול.

אך ניתן גם ללמידה מכך, שלא חשוב באיזו צורה מופיעה ההתנגדות, אם כהעירה וasm לאו. מה שנתר מכריע הוא, שההתנגדות אינה מאפשרת לכל שנייה להתבצע, ושהכל נשאר כמוות שהוא. לעיתים קרובות מתќבל הרושם שכאשר מודובר במשאלת הפין ובמוחאה הגברית הרי שחדרנו מבעד לכל השכבות הפסיכיאולוגיות, הגיעו ל"סלע מזוק"⁷ ובכך גם לסוף פעולתנו. ואכן כך זה צריך

* במהדורה האנגלית הסטנדרטית תרגומה בטעות "המשאלת הכלתית ממומשת" ל"המשאלת שמומשת".

.4. מכתים ייל"ד (Freud, 1919).

.5. "...כל מטופל חייב להגיע לתחווה של שווון זכויות ביחסו לדופא, כסימן להתגברותו על חרדה הטירוס; על מנת שהנורווגות שלhon ייחשו לפתורות לחלוון, כל המטופלים חייבות להתגבר על תסביך הגבריות שלהם ולהתמסר, מכל לנטור טינה, לאפשרויות שצפונו בחובו התפקיד הנשי" (Ferenczi, 1927, עמ' 84).

מבלי להתbias בזה. פירוש הדבר, שלא רק האנליזה הטיפולית של החולה, אלא גם האנליזה האישית תהיפך מסוימת לאינטלקטואלית. אך כאן המקום למנוע אי-הבנה. אין בכוונתי לטעון שהאנליזה בכלל היא עבודה שאין לה סוף. תהיה עמדתנו התיאורטיבית בשאלת זו אשר תהיה, דעתו היא שסימונה של אנליזה הוא עניין מעשי. כל אנלטיקאי מנוסה יוכל להזכיר בשורה של מקרים שבהם נפרד מהמטופל לתמיד *bene rebus* [אלא טוב בנסיבות]. במקרה אחד קתון יפה). במקרה המכונם אנליזה של האופי, המרחק בין התיאוריה למעשה קטן הרבה יותר. כאן לא יהיה קל לחזות את הסוף הטבעי מראש, גם אם נזוהר מפניהם ציפיות מוגזמות ולא נציג בפני האנליזה ממשימות קיצוניות. לא נציג לנו למטהה לעצב את כל התכונות האנושיות המייחודות לפי מתכונת של נורמליות סכמטית, וגם לא נדרוש שונטיקטים פנימיים. האנליזה אמורה לייצר את התנאים הפסיכיאולוגיים לפתח שום קונפליקטים פנימיים. האנליזה אמורה ביצעה את משימתה.

VIII

באנליזה טיפולית, כמו גם באנליזות של האופי, علينا לשים לב לעובדה שני נושאים מתחכמים במיוחד וגורמים לנו צרות צורדות. אין לטעות לאורך וכן בחוקיות שבאה לידי ביטוי כאן. שני הנושאים קשורים קשר הרוק להבדל בין המינים; בעוד שהאחד מאפיין את הגבר, השני אופייני לאשה. ברור שעל אף ההבדלים בתוכן הם מקבילים זה לזה. דבר שהוא משותף לשני המינים, אולי לבושים צורות ביטוי שונות כתוצאה מההבדל בין המינים.

שני הנושאים המקבילים זה זה הם: עבור האשה, קנתת הפין – שאיפה חיבית להיות בעלת איבר מין גברי; עבור הגבר, המאבק נגד העמלה הפסיכית, או הנשית, כלפי גבר אחר. המינוח הפסיכיאנגי הקרים להציג את המשותף לשנייהם כהתנהגות כלפי תסביך הטירוס. בשלב מאוחר יותר החל אלפרד אדלר להשתמש בכינוי הקובלע "מהאה גברית" ביחס לגבר. לדעתו, כבר מן ההתחלת היה נכון לתאר חלק מודחים זה של חי הנפש האנושיים בשם "טיסירוב לנשיות". במהלך הניסיון לשבע את הגורם הזה במבנה התיאורטי שלנו, איננו רשותם להתעלם מכך שמעצםطبعו אין הוא יכול להפוך מוקם זהה אצל שני המינים. אצל הגבר מזכיר בשאיתה לגבירות, שמילכתחילה הולמת לחלוון את האני; העמלה הפסיכית, הוואיל והיא מניחה מראש את קבלת הטירוס, מודחת בוגרונות, ועל קויה יעדתו בדורך-כלל ורק פיזיולוגית מוגזם. גם אצל האשה השאיפה לגבירות מתאימה לאני למשך תקופה מסוימת; רהינו, בשלב הפאלי לפני התפתחות הנשיות. אז היא עוברת אותו תהליך הדחקתי רבע-משמעות שסופו הוא שיקבע, כפי שרואים לעיתים קרובות, מה עלה בגודל הנשיות. הדבר תלוי במידה רבה בשאלת, האם חלק גדול די הצורך מتفسיך הגבריות חמק מההרחקה ומשפיע

להיות, משום שעכבר התהום הנפשי, התהום הביוווני מלא באמת את תפקיד הסלע המזק המונח ביסודו. הסירוב לנשיות הרי אינו יכול אלא להיות עברה ביולוגית, חלק מאותה חירה גדולה של המיניות.⁶ קשה לומר האם ומתי עליה בירנו להתגבר על הגורם הזה בטיפול האנלייטי. אנו מתנהמים בכך שאנו בטוחים שהצענו לטופל כל עירוד אפשרי לבחון מחדש ולשנות את עמדתו כלפי גורם זה.

הבנייה באנליה

I

חוקר אחד בעל שם, שאני זוקף לזכותו תמיד את העובדה שנаг כלפי האנליה בהגינות בתקופה שבה רוב האנשים התנערו מזו, התבטה בצוות פוגעת ובכלתי מוצדקת כלפי הטכניקה האנלייטית שלנו. הוא אמר שכאשר אנו נוהנים לטופל את הפירושים שלנו, אנו נהוגים כלפיו לפי העיקרין המידע לשמזה של: עז אני מרוויה, פלי אתה מפסיד". ככלומר, אם מסכים איתנו סימן שאנו צודקים; אך אם יסתור את דברינו, לא יהיה זה אלא סימן להתנגדותנו, דבר ששוב מוכיח את צדקתו; כך שהצדק יהיה תמיד עמו, יהיו אשר יהוו תגבורתו של המטופל המשכנן וחסר הישע למזה שנייהש לו. האמת היא שככל אין באמרת ה"לא" של המטופל כדי להגיד לנו לנוטש את הפירוש שלו כאילו היה מוטעה – ועל כן התקבל הגילוי הזה על הטכניקה שלנו בברכה על-ידי מתנגדו האנליה. לפיכך מן הרואין שנתאר בפרוטרוט כיצד אנו נהוגים, במהלך הטיפול האנלייטי, להעיר את ה"כן" וה"לא" של המטופל – את הביטוי שהוא נותן להסכם שלו ולא-ההסכם שלו. ברור שהאנלייטיקאי המנוסה לא ילמד מתוך דברי צידוק אלה דבר שאינו ידוע ממש.

כוונת העבודה האנלייטית היא, כמובן, להביא את המטופל לידי כך שישיר את ההדוחות – במשמעות הרוחבה ביותר של המילה – מראשית התפתחותו, וימירן בתגובהות ההורמות מצב של בשלות נפשית. לשם כך עליו לשוב ולהזכיר בחוויות מסוימות, שהספיק לשכוח בניתיהם, וברגשותו שהן מעוררות. אנו יודעים שהסימפטומים והעכבות הנוכחים שלו הם תוצאות ההדוחות הללו, ככלומר, מהווים תחליף לדברים שכח. אילו חומרים הוא מעמיד לדושותנו שבאמצעותם נוכל לפחות לו את הדרך להשיב לעצמו את הזיכרונות שאבדו? כל מוני שברים מתוך הזיכרונות הללו בחילומתו, כשלעצמם בעלי ערך מאין כמותם, אך בדרך כלל מעותמים כתוצאה מכל הגורמים הנוטלים חלק במבנה החלום; הבוקי מחשبة שהוא מייצר כאשר הוא נותן דרור ל"אโซצייציות החופשיות", המאפשרת לנו לגלוות בהם רמזים הן לחוויות המודחקות ולנגזירות של הרגשות המודחקים, והן לתגובהות נגדן; ולבסוף ההתנהלות של המטופל בתוך האנליה ומהווצה לה, בעניינים חשובים ופחות חשובים, תגליה גם רמזים לחזרות על האפקטים השיכים לחומר המודח. מניסיונו למדנו שההערכה לאנלייטיקאי הנוצרת במהלך הטיפול מעורדת

⁶. אסור שהכינוי "מחאה גברית" יטעה אותנו ויביאנו לכלל מחשבה, שהיא שהגבר מסרב לו הוארה העמורה הפסיכית, ככלומר היכולת החברתי של הנשיות. דבר זה עומד בסתרה לתכפי, שקל לאשרה, לפיה גברים מעין אלה מפגינים התנהגות מזוכיסטיות וצ'יתנית כלפי האשאה. הגבר מתגונן נגד הפסיכיות רק ביחס לגבר ולא נגד הפסיכיות באופן כללי. במילים אחרות, המכח האגרסיבי אינה שום דבר אחר אלא חרdot סירוס.